

‘Film is mijn taal. Ik kan mijn ouders zeggen dat ik van ze hou, maar via film kan ik tonen hoe ik ze zie en dat ik hun waarden ken. Zij boden me de toegang tot zo iets groots als de connectie tussen mens en natuur.’

mijn vader om deze wandelingen op zijn leeftijd nog te maken, is dat hij gezond blijft. Hij heeft mijn moeder beloofd in vorm te blijven en daarom blijft hij lopen. Het is hem gelukt om zich aan die belofte te houden.”

GEZANGEN

De gedeelde hoofdrol, van Jørgen en de natuur, verhindert dat *Songs of Earth* een klassieke natuurdocumentaire wordt. Je ziet het terug in de cinematografie. Olin: “Ik wilde niet hoeven opboksen tegen de traditionele stijl van een natuurfotograaf. Ik koos een ca-

Ice Cave. Je kunt namelijk over gletsjers heen lopen, maar je kunt er ook naar binnen gaan. Olin: “Ik had geen idee hoe mooi die daar zijn. Je hebt er elke kleur blauw die je kunt verzinnen. Het was midden in de winter en min dertig graden binnen. De gids vertelde dat er nog een grot toegankelijk was, maar daar moest je naar binnen kruipen door een smal gat.” Olin vertelt hoe ze aarzelde en toen toch maar door dat gat heen kroop. “Het was of ik mijn hoofd in een sterrenstelsel stak. Al die vormen en dingen die al duizenden jaren bevroren zijn – dat gaat je fantasie te boven. Het was meters en meters diep. Het ijs was er anders, zwart, alsof je uit een donker raam keek. Ik heb er op de grond gelegen en terwijl ik daar naar boven keek, dacht ik: ‘Als het instort en dit is mijn graf, dan is het okay.’ Ik heb gehuild door de schoonheid.”

De gletsjer deelde zijn verhaal niet alleen in beelden, maar ook in de geluiden, vertelt Olin: “Boven op de gletsjer lieten we microfoons tientallen meters in het ijs zakken. Zo hebben we het geluid van het smelten van de gletsjer kunnen opnemen. Het ritme klonk constant, als een fabriek of als een tikkende klok. Alsof de gletsjer ons wees op de wegtikkende tijd.” De menselijke stem die er tegenover staat, is die van Magnhild. Zij zingt a capella volksliedjes. “Mijn moeder zingt mijn hele leven al liedjes voor me,” zegt Olin. “Het zijn liedjes die generaties lang zijn doorgegeven en ze zijn voor elk fjord specifiek.”

SPOREN

De vergezichten in *Songs of Earth* roepen zowel hoopvolle als nostalgische gevoelens op. Olin ziet er de geschiedenis van de mensheid en de aarde in terug. “Die is in het landschap gesleten,” bespiegelt ze. “Ik volg mijn vader door de vier seizoenen. Die kun je in Noorwegen duidelijk van elkaar onderscheiden. In de lente komt alles tot leven; overvloed in de zomer; in de herfst, met zijn plotselinge wisselingen, herken ik het leven van volwassenen; en in de winter zie ik de ouderdom. Het landschap wordt grafisch en heeft nog maar vier kleuren: wit, grijs, blauw en zwart. Vlak voordat alles bedekt is onder de sneeuw kun je de sporen van onze voorouders in het landschap zien. Ze hebben er hun afdruk in gezet, door met vee en goederen over de bergtoppen heen en weer te lopen. Maar het landschap is ook gevormd door de gletsjer en het water. Die sporen zijn als de bloedvaten van de aarde.”

Symbool voor de voorouders is een gigantische spar, die Olins overgrootvader heeft geplant. Jørgen plant er een nieuwe bij. Of de regisseur er zelf ooit nog een bij gaat planten is nog maar de vraag. “Eerst maar eens zien of de boom van mijn vader het overleeft. Of er niet een hert is, die hem opvreet. Maar ik vind sowieso dat het aan een toekomstige generatie is om er een te planten. Aan de kinderen van mijn dochters. In zekere zin is deze film mijn boom. Dit is wat ik

DANSP

Frankenstein feminis

COLUMN | Dan Has
Indiana Jones van d
naar verborgen bet
kamers van de film

iets meer dan 200 ja
Mary Shelley haar ro
Modern Prometheus
denis in zou gaan als
sciencefiction. In het
Things, die vanaf dez
landse filmtheaters
prikkelende manier h
sche oorsprong van d

Sciencefiction (sf)
altijd gezien als een
tisch genre. Mensen
het eerst aan de ruim
en laserwaarden die
ben gedomineerd, ze
Star Wars in 1977. Ma
Black Mirror of een fi
meer typerend voor s
blockbusters vol visu
culair de filmische ve
er ook uit kan zien, s
prikkelende vragen s
onze maatschappij,
op de manier waarop
onze identiteit.

Er zit een zekere p
dat juist een genre d
het literaire werk va
gedomineerd zou wo
den vrouwen in afwe
zich vooral bezig met
als Captain Kirk, Luk
McFly. In de laatste j
en *Ex Machina* meer
genderrollen, maar s
tief van een man die
welijke robot probeer

Poor Things gaat t
bron met een variati
mythe die deze keer
perspectief centraal
jonge vrouw wordt h
opnieuw tot leven ge
als dr. Frankenstein
zijn eigen macht te v
zijn experiment is hi
'monster,' maar een j
ren als object wordt
weinig idee heeft van
wereld.

De creatieve energ
film blijkt een pracht
vraagstukken die sf v
bevrijding die je volk
komen van ingeslete
Barbie vorig jaar da